

Co dalej z kładką łączącą Ludwinów z Kazimierzem?

2020-09-28

W środę, 23 września, miasto otrzymało decyzję Generalnego Konserwatora Zabytków, która uchyla zaskarżoną przez Kraków decyzję, wydaną przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w sprawie budowy kładki pieszo-rowerowej, łączącej Kazimierz z Ludwinowem. Decyzja ta jest nieprawomocna. Jeśli w ciągu 30 dni nie wpłynie odwołanie, miasto będzie mogło kontynuować przygotowania do realizacji kładki.

Generalny konserwator zabytków dr hab. Magdalena Gawin, wydała decyzję, w której **w całości uchyla zaskarżoną przez miasto decyzję i umarza postępowanie pierwszej instancji.**

W uzasadnieniu stwierdzono m.in, że przez okoliczności faktyczne należy rozumieć „pewien stan (faktyczny lub prawny), który istnieje w określonym miejscu i czasie w rzeczywistości. Za nową okoliczność faktyczną w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 5 KPA nie może być uznana inna od dokonanej przez organ w pierwotnym postępowaniu ocena znanych wówczas temu organowi okoliczności i dowodów, gdyż w takiej sytuacji nie ma miejsca ujawnienie nowych okoliczności lub dowodów, a tylko odmienna ocena tego samego stanu faktycznego”.

Ponadto „warunkiem zastosowania przepisu art. 47 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, jest zagrożenie uszkodzeniem lub zniszczeniem zabytku na skutek zaistnienia tych faktów lub okoliczności, tj. zagrożenie niekorzystną zmianą w substancji zabytku”.

W ocenie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, zaskarżona decyzja jest „nieprawidłowa pod względem formalnym i nie może pozostać w obrocie prawnym”. Decyzja ta jest „ostateczna w administracyjnym toku instancji”. Niemniej „strona, która uważa, że decyzja ta narusza prawo, może w ciągu 30 dni odwołać się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie” – czytamy w piśmie przesłanym przez Generalnego Konserwatora Zabytków.

Przypomnijmy: w marcu 2018 r. Wojewódzki Konserwator Zabytków wydał pozwolenie konserwatorskie dotyczące planowanej przez miasto kładki pieszo-rowerowej, łączącej Kazimierz z Ludwinowem. Pomimo ostateczności tej decyzji, urząd konserwatora zwrócił się do Narodowego Instytutu Dziedzictwa o dodatkową analizę zlokalizowania przeprawy w sąsiedztwie obszaru UNESCO. Jej treść spowodowała wznowienie postępowania administracyjnego, dotyczącego pozwolenia konserwatorskiego na kładkę. Pod koniec stycznia 2020 r. Małopolski Wojewódzki Konserwator Zabytków wydał decyzję uchylającą pozwolenie z marca 2018 r.

W uzasadnieniu powołał się na wspomnianą opinię Narodowego Instytutu Dziedzictwa jako nowy element w sprawie, który nie został wzięty pod uwagę w ramach toczącego się wcześniejszego postępowania o wydanie decyzji konserwatorskiej. Uchylając decyzję z 2018 r. urząd konserwatora powołał się także na art. 47 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Od decyzji uchylającej pozwolenie konserwatorskie, miasto 18 lutego 2020 r. złożyło odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W opinii Zarządu Inwestycji Miejskich, przywołanie opinii

Narodowego Instytutu Dziedzictwa jako nowej okoliczności czy nowego dowodu, który nie był znany w toku toczącego się wcześniejszego postępowania, zakończonego prawomocnym postanowieniem konserwatorskim, jest naruszeniem proceduralnym w sytuacji, gdy opinia Narodowego Instytutu Dziedzictwa zaistniała pół roku po wydaniu pozwolenia konserwatorskiego, z marca 2018 r. Zdaniem ZIM, błędem było także uznanie treści opinii Narodowego Instytutu Dziedzictwa jako jednoznacznej wskazówki, że kładka – w zaproponowanym kształcie – będzie miała negatywny wpływ na wartość historycznego centrum Krakowa. Opinia, do której odwoływał się Wojewódzki Konserwator Zabytków, wskazywała jedynie na potencjalnie negatywne oddziaływanie konstrukcji – argumentował wówczas ZIM.

Odwołując się od decyzji uchylającej postanowienie konserwatorskie z marca 2018 r., ZIM podnosił również, że przytoczenie art. 47 ustawy o ochronie zabytków jest istotnym naruszeniem. Ten przepis dał możliwość wznowienia postępowania administracyjnego, dotyczącego wydanego już pozwolenia konserwatorskiego w szczegółowo określonych przypadkach, a te – zdaniem przedstawicieli miasta – w tej sprawie nie zaistniały. Zgodnie z opinią prawną ZIM, aby móc zastosować tryb przewidziany art. 47 wspomnianej ustawy, muszą zaistnieć łącznie fakty i okoliczności, które są nowe, tzn. wystąpiły dopiero w trakcie wykonywania badań czy prac prowadzonych na podstawie wydanego pozwolenia – których nie dało się przewidzieć wcześniej – a które mogą doprowadzić do uszkodzenia czy zniszczenia zabytku. W tym przypadku, na podstawie pozwolenia konserwatorskiego z 2018 r., nie prowadzone były żadne działania inwestycyjne. Nie doszło więc do realnego zagrożenia uszkodzenia czy zniszczenia zabytku.

W związku z decyzją Generalnego Konserwatora Zabytków, informujemy, że **w mocy pozostaje pozwolenie konserwatorskie z 14 marca 2018 r. na wykonanie robót budowlanych, związanych z wykonaniem kładki pieszo-rowerowej.**

W zaistniałej sytuacji Małopolski Wojewódzki Konserwator Zabytków w Krakowie powinien niezwłocznie, z urzędu wszcząć postępowanie w sprawie pozwolenia konserwatorskiego dla inwestycji w zakresie sieci i projektu zagospodarowania terenu na bulwarach: Inflanckim i Wołyńskim, które zawiesił 31 grudnia 2018 r., do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

Przypomnijmy, że od 8 czerwca 2018 r. toczy się postępowanie w Wydziale Architektury i Urbanistyki UMK w sprawie wydania decyzji pozwolenia na budowę kładki pieszo-rowerowej „Kazimierz-Ludwinów” wraz z zewnętrznymi instalacjami i przebudową kolidujących sieci. Po uzyskaniu pozwolenia konserwatorskiego dla inwestycji w zakresie sieci i projektu zagospodarowania terenu, organ będzie mógł zakończyć postępowanie i wydać decyzję o pozwoleniu na budowę.